

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Almindelig borgerlig Straffelov.

Forhandlingen genoptoges.

Rytter: Jeg var i Gaar inde paa Straffelovforslagets almindelige Kapitler og nævnte, paa hvilke Punkter jeg dér var enig med den højtærede Justitsminister, og paa hvilke jeg var uenig med ham. Desværre er de Punkter, paa hvilke jeg er uenig med ham, ikke de mindst vigtige. Jeg nævnte Spørgsmaalet om Behandlingen af de sindsyge, idet jeg mener, at Justitsministeren er gaaet forkert, naar han vil lægge de medicinske Synspunkter til Grund. Jeg tror, det er endnu mere forkert, at han oven i Købet er gaaet imod Kommissionen og i høj Grad har lagt den endelige Afgørelse hen til Justitsministeren. Jeg udviklede ligeledes, hvorledes jeg var ganske uenig med den højtærede Justitsminister i Spørgsmaalet om extranei, dem, der staar udenfor det særlige Retsforhold, som der er Tale om at beskytte. Jeg nævnte Eksemplet med Hensyn til Militæret, jeg nævnte, at ogsaa Folk, der stod udenfor Militæret, skulde straffes efter de strenge Bestemmelser. Jeg omtalte, at det havde den største Betydning for Lovgivningsmagten. Thi efter Justitsministerens Forslag er Følgen den, at fremtidig vil de Love, vi giver, og eventuelt ogsaa de Love, vi allerede har, komme til at gælde ikke blot for Folk, der staar i det særlige Retsforhold, men ogsaa for dem, der staar udenfor. I den Anledning mindede jeg om de gamle Militærdomme, som var overgaaet Folk, der stod udenfor Militærvæsenet, og som Socialdemokraterne den Gang tilkendegav var umenneskelige. Jeg er ogsaa enig med Goos, Torp og Munch-Petersen i, at man ikke skal gaa den Vej, og jeg haaber, vi kommer bort fra Reglerne derom, før Straffeloven forlader Rigsdagen.

Jeg var ligeledes inde paa Spørgsmaalet om Tugthus. Ogsaa paa det Punkt var jeg uenig med den højtærede Justitsminister i, at man skulde bevare denne Levning fra det ældre System, naar det kun gjaldt om at dyppe nogle faa Personer — efter Justitsministerens Mening er det kun de aller værste, som skal i Tugthuset — i Blækhuset og give dem et Stempel, saa meget mere som det ikke en Gang er de værste, da de værste jo skal paa en Sikringsanstalt. — Hele Spørgsmaalet om Domstole og Administration skal jeg i øvrigt komme tilbage

til. — Jeg var ligeledes uenig med den højtærede Justitsminister med Hensyn til den saakaldte Æresoprejsning, hvorvidt den skal gives ved Domstolene eller af Administrationen; jeg tror, det vilde være godt, om det blev Domstolene, hvis der overhovedet endnu skal være Regler om dette Forhold.

Før jeg forlader dette Afsnit, vil jeg lige sige et Par Ord om Dødsstraffen. Jeg ser af nogle Referater, at jeg er blevet misforstaaet, men det vil jo fremgaa af Rigsdagstidenden, hvad jeg har sagt. Jeg er imod Dødsstraffens Eksekvering. Spørgsmaalet er blot, om Dødsstraffen skal blive staaende som en Trusel, saaledes at den eventuelt kan benyttes i enkelte Tilfælde. Om det spiller nogen Rolle, er et Spørgsmaal. Nogle mener, at det kan have Betydning, at det staar saaledes. Man har paaberaabt sig Statistikken baade for og imod. Jeg tror ikke, man kan paaberaabe sig Statistikken. Jeg er imod Dødsstraffen som Trusel, som det ogsaa vil fremgaa af Rigsdagstidenden. Noget andet er, at jeg udtalte, at jeg vilde ønske, at man kunde have diskuteret Spørgsmaalet under en anden Forudsætning end den, under hvilken det nu foreligger. Jeg vilde ønske, at man til Tilhængerne af Dødsstraffen kunde have sagt: Vi har noget at tilbyde i Stedet for Dødsstraffen; vi har det at benaade, en Mand kan benaades paa det udtrykkelige Vilkaar, at han for Fremtiden bliver at internere. Hvis vi havde den Praksis gennemført, tror jeg, at selv de, der er Tilhængere af Dødsstraffen som en Trusel, som man eventuelt i enkelte Tilfælde kan gøre Alvor af, lettere vilde opgive dette Standpunkt, fordi vi havde et saadant Benaadningsinstitut at sætte i Stedet. Saaledes er Forholdet desværre ikke, men jeg tror alligevel ikke, alt taget i Betragtning, at vi skal holde paa Dødsstraffens Eksekvering, og jeg tror ikke, det er nogen Nytte til, at vi har den i den anden Betydning. Dette mit Standpunkt vil ogsaa fremgaa af Rigsdagstidenden.

Jeg gaar nu over til at tale om de specielle Kapitler i Straffeloven. Den højtærede Justitsminister har her fulgt den systematiske Fremstilling, som er nedarvet fra Goos' Tid. Den er, saa vidt jeg skønner, ogsaa den bedste, man har, og Kommissionen er ligeledes i det store og hele gaaet samme Vej, nemlig indenfor den specielle Del at sondre mellem Forbrydelser mod det politiske Samfund, Forbrydelser mod det borgerlige Samfund, Forbrydelser mod Familien og Forbrydelser mod den enkelte.

Jeg tager først Forbrydelser mod det politisk organiserede Samfund, altsaa § 103